

1. Удосконалення системи державного управління цивільною авіацією шляхом:

— корегування державної політики з питань забезпечення безпеки польотів;

— впровадження кожним суб'єктом авіаційної діяльності прийнятних рівнів безпеки польотів;

— управління ризиками в галузі цивільної авіації;

— впровадження європейських стандартів щодо виконання та забезпечення польотів.

2. Удосконалення системи розслідування авіаційних подій шляхом:

— розроблення нормативно-правових актів щодо розслідування та запобігання авіаційним страховим подіям;

— створення інформаційного забезпечення системи управління страховими ризиками безпеки польотів.

Значення цивільної авіації, з огляду на розвиток суспільних відносин у всіх сферах, у перспективі буде тільки зростати.

Література

1. Tracesea Civil Aviation Safety and Security / Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.traceseacivilaviation.org/>

2. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

3. Про страхування: Закон України від 7 березня 1996 р. № 85/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>

4. Про затвердження Порядку і правил проведення обов'язкового авіаційного страхування цивільної авіації: постанова Кабінету Міністрів України від 12 жовтня 2002 р. № 1535 // Офіційний вісник України. – 2002. – 1 листопада. – № 42. – С. 157.

УДК 349.42:005(043.2)

Кидонь Т. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., д.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ІНКОРПОРАЦІЇ ТА КОДИФІКАЦІЇ В АГРАРНОМУ ПРАВІ

В останні роки в Україні відбувається радикальне оновлення політичної, економічної і правової системи. Невід'ємною складовою частиною системи законодавства України є аграрне законодавство, яке включає сукупність взаємопов'язаних і спеціалізованих елементів різних

галузей законодавства (адміністративного, земельного, цивільного, трудового, фінансового тощо).

Наша держава плідно займається реформуванням правової системи, яка тісно пов'язана з вирішенням таких основних завдань, як систематизації існуючого аграрного законодавства з метою забезпечення його стабільності та усунення правових колізій.

Сучасне аграрне законодавство України характеризується надмірною кількістю нормативно-правових актів, що мають неоднакову юридичну силу, розкиданістю аграрно-правових норм по нормативних актах різної юридичної сили, а також що належать до інших галузей права. Негативною його рисою є й те, що велику питому вагу становлять відомчі нормативні акти, які часто суперечать аграрним законам або дають можливість їх двоякого тлумачення, що, у свою чергу, негативно впливає на їх застосування та врегулювання аграрних відносин [1, с. 57-58].

Проблеми та методи систематизації аграрного законодавства досліджували С. С. Алексєєв, І. В. Борщевський, Є. А. Гетьман, В. К. Мамутов, Є. В. Погорелов, О. І. Ющик та ін. У своїх працях вони розглядали питання систематизації законодавства, теоретико-методологічні засади теорії систематизації, її правову природу, сутність, зміст, методи та інші питання.

Незважаючи на зміни, що відбулися за роки незалежності України в аграрному секторі, а саме проведення аграрної та земельної реформи, сільське господарство все ж таки залишається галуззю національної економіки, що потребує якісної перебудови.

Серед недоліків сучасного аграрного законодавства можна виділити ряд найбільш вагомих:

— аграрне законодавство складається з великої кількості нормативно-правових актів, що мають різну юридичну силу;

— значну частину законодавства складають відомчі нормативно-правові акти;

— «розсіяність» аграрно-правових норм по законодавчих і підзаконних актах, що належать до інших галузей права;

— певна частина підзаконних нормативно-правових актів містить правові норми, що суперечать актам вищої юридичної сили;

— правові норми багатьох законів є банкетними, мають декларативний характер, тому не завжди реалізуються на практиці [2, с. 8].

Вдосконалюючи нормативно-правову складову регулювання діяльності окремих суб'єктів сільськогосподарського виробничого сектору, особливо важливою постає на сьогодні проблема кодифікації аграрного законодавства.

Першочергове місце в Аграрному кодексі необхідно надати

наступним категоріям:

— земля, мисливські угіддя та внутрішні водойми, як основні засоби виробництва та добування продуктів харчування, продовольства і сировини рослинного й тваринного походження;

— земля та інше рухоме й нерухоме майно, насамперед засоби виробництва, а також продукти продовольства та сировина, як об'єкти права власності самих суб'єктів аграрного підприємництва та як об'єкти обігу;

— земля, водні та мисливські угіддя, як об'єкт навколишнього природного середовища.

Тобто, ми бачимо, як потрібна кодифікація аграрного законодавства для поліпшення та вдосконалення усієї системи законодавства України.

Одним із кроків вдосконалення аграрного законодавства є проведення інкорпорації нормативно-правових актів. Різниця офіційної інкорпорації від кодифікації полягає у рівні систематизації. Якщо кодифікація спрямована на зміну змісту правового регулювання, розвиток системи права, то інкорпорація таких функцій не виконує. Не змінюючи змісту правового регулювання, вона покликана привести у чітку систему ті нормативно-правові акти, які уже створені правотворчими органами і утвердились в правовому просторі. Цією діяльністю повинне займатися Міністерство аграрної політики та продовольства України, як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади з питань забезпечення реалізації державної аграрної політики [3, с. 86].

Підсумовуючи стан аграрного законодавства в Україні, варто нагадати міркування російського фахівця в галузі систематизації законодавства Т. М. Рахманіної: «Якщо проблеми систематизації залишити без уваги, то немає жодних сумнівів, що вже в найближчому майбутньому вони стануть надзвичайно гострими. Саме тому вже сьогодні поступово, крок за кроком, необхідно йти в напрямку послідовного впорядкування законодавства» [3, с. 88].

Отже, наразі постає необхідність кодифікації аграрного законодавства, оскільки такий прийом здатний підвищити ефективність його впливу на суспільні аграрні відносини. Кодифікація дозволить збільшити дієвість правових норм, зробити правове регулювання аграрних відносин високоякісним і стабільним.

Література

1. Аграрне право України: підруч. / за ред. В. З. Янчука. – К.: Юрінком Інтер, 1999. – 718 с.

2. Жушман В. П. Наукові основи систематизації аграрного законодавства / В. П. Жушман, О. М. Савельєва // Теорія і практика правознавства: електронне наукове фахове видання Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». – 2012. – Вип. 1 (2). – С. 1-17. – Режим

доступу: http://nauka.nlu.org.ua/download/el_zbirnik/1.2012/Zyshman.pdf.

3. Духневич І. Перспективи систематизації аграрного законодавства / І. Духневич // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2011. – № 1. – С. 85-92.

УДК 346.1:629.7:338.45(043.2)

Количева Ю. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛІТАКОБУДІВНОЇ ГАЛУЗІ

З прийняттям незалежності в Україні було прийнято велику кількість нормативно-правових актів, які регулюють авіаційну діяльність загалом, та діяльність авіаційних підприємств зокрема.

Водночас перед Україною стоїть завдання наближення законодавства України до вимог міжнародного правового простору, зокрема у сфері регулювання економічних відносин, що додатково актуалізує проблему вдосконалення законодавства в авіаційній сфері.

Сучасне законодавство України з питань правового регулювання авіаційної промисловості є досить суперечливим, внутрішньо неузгодженим, позбавленим системної єдності, правова база розвивається вкрай не рівномірно.

На даний час не існує жодного комплексного монографічного дослідження, в якому б повною мірою було здійснено аналіз чинного законодавства України у сфері літакобудування, визначено його недоліки та запропоновані шляхи їх усунення.

У той же час законодавець усвідомлює стратегічну важливість літакобудування для долі національної економіки і тому не випадково, що згідно із Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності» одними із стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності на 2011-2021 роки є авіабудування [1].

На сьогодні державна підтримка літакобудівної промисловості здійснюється відповідно до положень Закону України «Про розвиток літакобудівної промисловості».

Слід зазначити, що законодавець у Законі України «Про розвиток літакобудівної промисловості» [3] розгорнуто та докладно визначає чіткі критерії для підприємств, які здійснюють діяльність у галузі літакобудівної промисловості, до яких застосовується цей Закон. Проте